MINUNEA LUI DUMNEZEU

Despărţirea de fiinţa supremă şi alunecarea în solitudinea lumii acesteia
Seamănă cu o fatală prăbuşire spre neant, dar ea poate fi şi chiar este altceva
Decât o simplă desţelenire din sânul divinului, este sămânţa aruncată pe un teren fertil
Şi care odată cu cernerea timpului va da cu siguranţă în pârg, fructul nou născut
Fiind în fapt minunea lui Dumnezeu, omul este cu siguranţă darul divin oferit drept
Ofrandă Universului, prin lupta sa lăuntrică această făptură plăpândă dă sens lumii
Mintea lui Dumnezeu gândindu-se pe sine devine suflare de viaţă pentru Om care
Va duce mai departe făclia cunoaşterii până spre eternitate şi poate chiar dincolo de ea.
Plânsetul său este aidoma revărsării apelor cereşti făcătoare de universuri iar râsul său
Seamănă cu acel curcubeu al păcii dăruit omului ca semn de preţuire şi împăcare eternă
Omul devine el însuşi făcător de lucruri şi fiinţe, el remodelează lumea după chipul său
Libertatea fiindu-i straşnică călăuză, ideile eterne aflate în sânul divinităţii încep încet
Să prindă contur şi formă materială, totul depinde de cugetul Omului care are dezlegare
De viaţă şi de moarte asupra tuturor lucrurilor şi făpturilor, atunci însă când devine
Despot şi tiran puterile sale slăbesc iar el devine o biată umbră a ceea ce ar fi trebuit
Să fie, întunericul nu înseamnă însă pierzania sa definitivă ci doar pragul spre o nouă
Temerară încercare, drumul spre lumina cea tainică a lui Dumnezeu fiind presărat
Cu urcuşuri şi coborâri, căderi şi reveniri, căci doar cel ce a cunoscut spaimele
Întunericului poate privi drept în faţă strălucirea adevăratei lumini.